

Godde og gamle viser

Visen er hentet fra *De gamle Visene*, med Alf Prøysen, 2. samling, Forlaget for Alle.

SLADREKJERRING-VISA

Æ ha det no så travelt,
æ skoill no væra snar,
men kom no innom døra
og slå av en passiar,
kjelen står og koka,
kom her og sett dæ ned,
men noko nytt forresten,
og kolles står det te?

Jau, takk som spør,
med mæ står det te nokså bra,
men æ va innom døra
te ho Marja her i sta.
Du store kor det såg ut!
Han Ola han var klein,
og ongan dem gjekk oflidd,
og Marja var plein —!

Men va du no i kjerka
når siste preka va'?
det var no nå tel fadderstas,
du skoill ha sett dem da.
Ho Anne Lisa hadd på sæ
en kjole som va fin,
dem sa no det va selke,
men æ tru no det va lin.

Å skoan hennes Mette,
æ ska sei dæ dem va blank,
ho'e no berre stasen,
men tru mæ, det er sant,
dem sei han Sørn på Øverbø
ska synes godt om hu,
men sei du æ ha sagt det
så sei æ det va *du*.

Og les du det der støkket
som sto i blae nå?
det sto det skal bli krig igjen,
men kan du det forstå?
Kor underlig det er
med den kjærligheten, du —
Dem slæsst visst om et kvennfolk
som heter KRETA nu.

Først fekk no Tyrken ti a,
du hi vel hørt om han?
han ville ha a ensam,
men da reist sæ alle mann,
og tak a ifra Tyrken!
— Æ frøkte no han Kal
bli kommandert å bli med,
han e no korporal.

Ja, Kreta ho e vakker,
og kanskje ho ha pæng,
men kjære gudbevaremæ,
no bli æ visst for læng,
kaffen den va go,
og den tredje kopp jeg får!
Ja, den va likar kaffe
enn den æ fekk i går!

Æ sei itj kor det va hen,
men fy han va vel veik,
og *koppa*! Ja æ sei itj meir,
dem va som småbonn-leik.
og lite va det tiskjænkt,
og nokså smått med brød,
men jøss det va da *bra* nok,
åt *mæ*, — det va itj dæ —.

Så får du no ha farvel,
og mykkje takk for mæ,
du sjer vel innom døra
når det såless høve sæ,
men sei itj nåkkå
om ka vi ha snakka om vi to,
vi ha no drokki kaffe
i stille fred og ro.